

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/93/2022
Identifikačné číslo spisu:	5110011577
Dátum vydania rozhodnutia:	04.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5110011577.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného S. W., pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. W. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 3. novembra 2021, sp. zn. 2To/66/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. W. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 12. januára 2017, sp. zn. 28T/186/2010 bol obvinený S. W. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") uznaný vinným z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1) v presne nezistených dňoch v júni 2007, v U. na doposiaľ presne nezistenom mieste, vylákal od K. N. hotovosť spolu vo výške 2.600.000,- Sk, v štyroch splátkach, o čom spísali dňa 28.6.2007 zmluvu o pôžičke, pričom sa vzájomne dohodli, že S. W. zoženie krátko používané predvádzacie vozidlo zn. VOLVO XC 90, ktorého hodnota mala byť približne 1.800.000,-Sk a za zvyšnú sumu sľúbil dodať stavebné pozemky v J. R. K., pod rôznymi zámienkami predmetné vozidlo ani pozemky nedodal, K. N. žiadal od neho vrátenie peňazí, nato sa začal S. W. zatajovať, neskôr ako náhradu K. N. za dlžné peniaze ponúkol vozidlo Jeep Grand Cherokee, r.v. 2005, ev. č. R., ktoré najskôr 22.6.2007 S. W. sprostredkoval na predaj Ing. A. H., ktorý vozidlo zakúpil prostredníctvom leasingovej spoločnosti ČSOB leasing cez Auto Alles, s.r.o. Trusalová za sumu 1.500.000,-Sk, S. W. vozidlo prevzal za účelom odstránenia nezrovnalosti s VIN číslami, na prednom skle vozidla bolo VIN XJXGRXXXKXCXXXXX a na prahu ľavých predných dverí VIN XJXHCEMXXYXXXXXX, po odhlásení z evidencie vozidiel na Okresnom dopravnom inšpektoráte Nitra ho ponúkol K. N., ktorý ho prevzal a zaevidoval na svoje meno na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Žiline pod ev. č. U., následne sa S. W. opätovne začal zatajovať, pričom dňa 29.11.2007 bolo vozidlo Jeep Grand Cherokee K. N. zaistené políciou s tým, že na tomto vozidle sú pozmenené výrobné čísla, S. W. pôvodne dohodnuté vozidlo zn. VOLVO XC 90 ani

sľúbené pozemky nedodal a peniaze, ktoré prevzal doposiaľ nevrátil, čím K. N. spôsobil škodu vo výške 2.600.000,- Sk (86.304,19 Eur),

2) v presne nezistenom dni v júni 2007, v F. na presne nezistenom mieste, sa dohodol s N. I., že mu za 3.000.000,-Sk dodá krátko používané tzv. predvážacie osobné motorové vozidlo výrobnej značky Porsche Carrera 911 a za týmto účelom prevzal od neho hotovosť vo výške 1.000.000,-Sk, také vozidlo v júli 2007 N. I. dodal a prevzal od neho ďalšiu hotovosť vo výške 1.000.000,-Sk, pričom po niekoľkých dňoch toto vozidlo od N. I. vylákal za účelom vykonania zmeny majiteľa na dopravnom inšpektoráte, čo sa neuskutočnilo, následne sa S. W. začal zatajovať a doposiaľ vozidlo, ako ani sumu 2.000.000,- Sk nevrátil, čím N. I. spôsobil škodu vo výške 2.000.000,- Sk (66.387,83 Eur).

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň súd prvého stupňa uložil obvinenému podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na dobu 1 (jeden) rok a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona aj povinnosť 1-krát mesačne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho pobytu.

Okresný súd taktiež uložil obvinenému podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona, § 61 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, a to:

stopa č. 1 - kovová nádobka so zbytkom neznámej látky,

stopa č. 2 - sklenená dutinka odlomená,

stopa č. 3 - plastová krabička,

stopa č. 4 - sklenená trubička

stopa č. 5 - popolník so sklenenou trubičkou,

stopa č. 7 - zaistená digitálna váha,

stopa č. 8 - sklenená ohnutá trubička,

stopa č. 9 - tabletky Disophrol repetabs,

stopa č. 10 - plastová striekačka so zataveným koncom,

stopa č. 11 - plastový sáčok s uzatváraním,

stopa č. 12 - sklenená trubička s obsahom zvyšku neznámej látky,

stopa č. 13 - trubička zaistená v koši kuchyne daktyl,

stopa č. 14 - trubička zaistená v koši kuchyne daktyl,

stopa č. 15 - 2 ks poskladané papieriky v uzatvárateľnom plastovom sáčku,

stopa č. 16 - plastová krabička od liekov s obsahom zvyškov bielej kryštalickej látky daktyl, stopa č. 17

- upravené časti striekačiek 14 ks,

stopa č. 18 - sklenená trubička daktyl,

stopa č. 19 - 19 ks krabičiek - liečiv Disophrol repetabs,

stopa č. 20 - 2 ks upravené monočlánky,

stopa č. 21 - plastová nádobka zaistená v spálni bytu J. W..

Stopy zaistené pri prehliadke osobného motorového vozidla u obvineného

stopa č. 1 - sklenené trubičky,

stopa č. 2 - plastový obal, chémiá.

Zároveň okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste:

- v rozsudku Okresného súdu Žilina z 31. mája 2015, sp. zn. 22T/30/2011, právoplatnom 3. júna 2013, ktorým bol obvinenému podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom na skúšobnú dobu 3 roky a 6 mesiacov,

- v rozsudku Okresného súdu Žilina z 11. septembra 2014, sp. zn. 34T/142/2010, právoplatnom 11. septembra 2014, ktorým (rozsudkom) bol obvinený uznaný vinným podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005 a bolo uňho upustené od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Žilina, sp. zn. 32T/148/2008,

- v rozsudku Okresného súdu Žilina z 11. septembra 2014, sp. zn. 32T/148/2008 právoplatnom 11. septembra 2014, ktorým bol obvinenému podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom na skúšobnú dobu 5 rokov za súčasného zrušenia výroku o trestu v rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn. 22T/30/2011,

- v rozsudku Okresného súdu Žilina z 9. októbra 2015, sp. zn. 35T/29/2013, právoplatnom 9. októbra 2015, ktorým (rozsudkom) bol obvinený uznaný vinným z prečinu podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a bolo uňho upustené od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Žilina, sp. zn. 32T/148/2008,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Súd prvého stupňa taktiež podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému N. I., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom M. R. C. XXXX/X, F. škodu vo výške 66.387,83 Eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodených:

- K. N., nar. XX. O. XXXX v U., trvale bytom W. XXXX/XXA, U.,
 - ČSOB leasing a.s., Panónska cesta 11, Bratislava, IČO: 35 704 713,
 - I. H., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom Q. I. XXXX/XX, N.
- s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolania obvinený, prokurátor, poškodený K. N., na podklade ktorých Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 3. novembra 2021, sp. zn. 2To/66/2017 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina z 12. januára 2017, sp. zn. 28T/186/2010 vo výroku o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu, vo výroku o treste prepadnutia veci, vo výroku o ochrannom opatrení a vo výroku o náhrade škody týkajúcom sa poškodených K. N., ČSOB leasing, a.s., I. H. a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine a pri nezmenenom výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému N. I., sám rozhodol tak, že obvinenému uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň odvolací súd obvinenému podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad na dobu 2 (dva) roky a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona aj povinnosť 1-krát mesačne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta bydliska.

Krajský súd taktiež podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému K. N., nar. XX. O. XXXX v U., trvale bytom U., W. XXXX/XXA, škodu vo výške 86.304,19 Eur a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal poškodených:

- ČSOB leasing a.s., Žižkova 11, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 815 10, IČO 35 704 713,
 - I. H., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N., Q. I. XXXX/XX,
- s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ing. Martina Chlapíka, advokáta so sídlom v Žiline, Sládkovičova 13, vo svoj prospech dovolanie

z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený uviedol, že ním podané dovolanie vychádza zo skutočností uvedených v doplnení jeho odvolania z 21. októbra 2021, z dôvodu, že ich odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom 3. novembra 2021 nemal k dispozícii, a preto sa s nimi nemohol vopred oboznámiť, rovnako sa s nimi nemohol oboznámiť ani prokurátor, ktorému uvedené podanie nebolo doručované, napriek tomu krajský súd verejné zasadnutie neodročil, ale iba vyzval obhajcu, aby svoje podanie v stručnosti predniesol priamo na verejnom zasadnutí, čo odvolací súd vzal na vedomie s konštatovaním, že nemá vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Krajský súd sa tak, podľa názoru dovolateľa, týmito doplnenými dôvodmi odvolania náležite nezaoberal, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie v tejto časti arbitrárne a nepreskúmateľné. Obvinený ďalej vyjadril názor, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je v jeho prípade naplnený aj preto, že hoci skutkové okolnosti jeho prípadu majú súkromnoprávny charakter, okresný súd sa vôbec nezaoberal princípom „ultima ratio“, ktorý spočíva v povinnosti zákonodarcu dať prednosť prijatiu netrestných opatrení právnej aj neprávnej povahy pred kriminalizáciou a taktiež v povinnosti súdov a orgánov činných v trestnom konaní dať prednosť uplatňovaniu zodpovednosti podľa netrestnej právnej normy pred postihom páchatelia pomocou noriem trestného práva. Súd prvého stupňa sa tohto princípu („ultima ratio“) dotkol, podľa názoru obvineného, len okrajovo, a to v súvislosti s hodnotením vierohodnosti výpovedí poškodených v trestnom konaní, keď konštatoval, že: „Aj poškodeným I. a N. možno vytknúť určitú ľahostajnosť k svojmu majetku, keď poskytl finančné prostriedky bez zmluvného zabezpečenia, prípadne toto legalizovali až dodatočne ..“. V nadväznosti na to obvinený poukázal na bohatú judikatúru súdov Českej aj Slovenskej republiky zaoberajúcich sa touto problematikou, a to najmä rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky z 28. apríla 2010, sp. zn. I. ÚS 541/2010, nález Ústavného súdu Českej republiky z 8. novembra 2001, sp. zn. IV. ÚS 564/2000, nález Ústavného súdu Českej republiky z 29. apríla 2004, sp. zn. IV. ÚS 469/2002, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 24. januára 2001, sp. zn. 7/Tdo/290/2000. S poukazom na uvedenú judikatúru zdôraznil, že v právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, pokiaľ nie sú vedľa toho splnené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, respektíve nie sú tieto predpoklady celkom jasne zistené (nález Ústavného súdu Českej republiky z 23. marca 2004, sp. zn. I. ÚS 4/2004, nález Ústavného súdu Českej republiky z 2. júna 2005 sp. zn. IV. ÚS 469/2004). Doplnil, že princíp „ultima ratio“ je pravidelne využívaný aj Najvyšším súdom Českej republiky, napríklad v uznesení z 20. júla 2005, sp. zn. 5/Tdo/897/2005, v rozhodnutí z 25. mája 2010, sp. zn. 7Tdo/486/2010 a tento princíp („ultima ratio“), ako interpretačné pravidlo v praxi orgánov aplikácie práva, má odraz aj v judikatúre slovenských súdov, a to konkrétne Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“), napríklad v náleze z 1. apríla 2009, sp. zn. I. ÚS 402/2008, ale taktiež v uznesení sp. zn. IV. ÚS 55/2009 z 19. februára 2009, v ktorom ústavný súd okrem iného konštatoval, že prípadnú kompenzáciu eventuálnej ujmy sťažovateľa dostatočne zabezpečujú príslušné občianskoprávne inštitúty, či v náleze zo 14. decembra 2011, sp. zn. I. ÚS 316/2011. Aplikujúc uvedené interpretačné pravidlo (princíp „ultima ratio“) používané najvyššími súdnymi autoritami ako v Českej, tak aj Slovenskej republike mal súd prvého stupňa svoj vyššie uvedený záver spočívajúci v tom, že „aj poškodeným I. a N. možno vytknúť určitú ľahostajnosť k svojmu majetku, keď poskytovali finančné prostriedky bez zmluvného zabezpečenia, prípadne toto legalizovali až dodatočne ...“, hlbšie rozvinúť, pretože z vykonaného dokazovania vyplynul, podľa názoru dovolateľa, opodstatnený záver, že obaja poškodení špekulatívnym spôsobom nakladali so svojim majetkom, keď podstúpili neprimerané riziko v snahe získať hodnotné veci za nepomerne nižšiu obstarávaciu cenu, pričom nepostupovali s náležitou starostlivosťou a opatrnosťou pri spravovaní svojich pohľadávok, aby tak strážili svoje práva (vigilantibus iura scripta sunt - právo praje bdelym), keďže poškodení nielenže poskytovali obvinenému finančné prostriedky bez akéhokoľvek písomného zmluvného základu, ale tieto svoje, na vtedajšiu dobu značne vysoké, finančné prostriedky si ani žiadnym spôsobom nezabezpečili žiadnym zákonným inštitútom, napríklad záložným právom, ručením, vinkuláciou peňažných prostriedkov v banke, bankovým akreditívom a podobne, pričom v prípade takýchto vysokých finančných operácií nešlo o bežné záležitosti a bežné nakladanie s takýmito čiastkami, preto spomínaná opatrnosť zo strany poškodených sa výslovne žiadala, zároveň s vopred preverením a poskytnutím záruk k možnosti takéhoto „výhodného“ obchodu pre oboch poškodených. Napokon aj okresný súd v

napadnutom rozsudku odkázal poškodeného N. s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces, a to napriek tomu, že výška spôsobenej škody dotknutému poškodenému (N.) v sume 2.600.000,- Sk je uvedená priamo v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku, pričom súd prvého stupňa k tejto skutočnosti na strane 19, posledný odsek, napadnutého rozsudku konštatoval, že k vyčísleniu celkového dlhu svedok - poškodený N. na hlavnom pojednávaní uviedol, že prvá splátka z celkovej sumy 2,6 mil. Sk bola vo výške 1 mil. Sk, ako záloha na vozidlo Volvo, ďalšie splátky išli postupne, jednotlivé dátumy a výšky si nepamätá, preto je aj pochybná skutočná výška spôsobenej škody, od ktorej sa odvíja aj trestná sadzba za trestný čin podvodu. Aj tieto skutočnosti, podľa názoru obvineného, nesvedčia o náležitej starostlivosti poškodeného N. o svoju pohľadávku. V tejto súvislosti obvinený opätovne zdôraznil, že v prejednávanej veci sa nepochybne jedná o súkromnoprávny vzťah medzi fyzickými osobami - obvineným a poškodenými, ktorý je možné riešiť inštitútmi civilného práva, a preto aplikujúc princíp „ultima ratio“ nie je možné prejednávaniu veci riešiť prostriedkami trestného práva a takýmto spôsobom zasahovať do súkromnoprávneho vzťahu medzi fyzickými osobami. Poškodení sa, podľa názoru obvineného, sami, svojou zjavnou neopatrnosťou, ktorej sa mohli ľahko vyvarovať, ocitli v situácii, keď v rámci súkromnoprávneho vzťahu pristúpili k neistému a značne rizikovému obchodu za účelom a vidinou získania značného majetku za nepomerne nízku hodnotu a vynaložili vysoké finančné prostriedky bez náležitej opatrnosti a starostlivosti, preto sa s dôsledkami takejto neistoty musia vysporiadať taktiež sami, a to za použitia súkromnoprávných inštitútov, pretože z hľadiska princípov, na ktorých je založený demokratický a právny štát, je neprijateľné, aby trestným postihom jedného účastníka súkromnoprávneho vzťahu (obvineného) bola nahradzovaná nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu (poškodených) pri ochrane ich práv a majetkových záujmov. V nadväznosti na to potom obvinený vyjadril nesúhlas s konštatovaním odvolacieho súdu v tom smere, že vzhľadom na ustálenú súdnu prax v Slovenskej republike je použitie tohto princípu v prípade spáchania zločinov vylúčené, pretože tu už ide o spáchanie závažnej trestnej činnosti, kedy je žiaducim uplatnenie trestnej represie. V ďalšej časti podaného dovolania obvinený namietal nedôvodné prieskumy v trestnom konaní a neprerokovanie jeho trestnej veci bez zbytočných prieskumov, čím došlo, podľa jeho názoru, k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti konštatoval, že ku skutkom malo dôjsť v roku 2007, trestné stíhanie bolo začaté v roku 2008 a k právoplatnému odsúdeniu došlo až v roku 2021, čo znamená, že od spáchania skutkov až po právoplatné odsúdenie uplynulo viac ako 14 rokov a 13 rokov od začatia trestného stíhania obvineného. V tejto súvislosti obvinený poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 46/2017, v zmysle ktorého v prípadoch, ak nebola vec prerokovaná bez zbytočných prieskumov a prieskumy nezavinil obvinený, možno použiť zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 a § 118 Trestného poriadku; styčný bod takejto úpravy je aj v čl. 6, čl. 13 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom k neprimeranej dĺžke konania odvodňujúcej použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí pod sp. zn. 5To/14/2009. V nadväznosti na to dovolateľ namietal, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí z 3. novembra 2021 na stranách 28 a 29 na jednej strane potvrdil, že uvedené trestné konanie trvalo neprimerane dlho, na druhej strane však uviedol, že na túto neprimeranú dobu mal podstatný vplyv obvinený, zároveň však neuviedol, v čom mal podstatný vplyv dovolateľa spočívať, pritom jeho vplyv na konanie musí mať subjektívny, nie objektívny charakter v podobe zdravotného stavu obvineného alebo stavu spoločnosti v prípade pandémie ochorenia vírusu COVID-19, pre ktorú sa nemohlo pojednávať, čo nemožno pričítať na farchu obvineného. Dodal, že súdy a orgány činné v trestnom konaní disponujú dostatočnými prostriedkami na zabezpečenie účasti obvineného na úkonoch, preto nemohol mať vplyv na dĺžku konania v jeho trestnej veci, naopak svoje povinnosti zanedbali práve orgány činné v trestnom konaní.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Žilina z 12. januára 2017, sp. zn. 28T/186/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 3. novembra 2021, sp. zn. 2To/66/2017, a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý vo vzťahu k námietke týkajúcej sa doplnenia pôvodného odvolania uviedol, že postup krajského súdu

vychádzal z nedostatku na strane obvineného, ktorý doplnenie odvolania doručil v čase, keď ho už odvolací súd nemohol oboznamovať, navyše, podľa názoru prokurátora, by ani takéto doplnenie odvolania nezmenilo skutkový, či právny stav, pretože argumentácia princípom „ultima ratio“ je v prejednávanej veci bezpredmetná, keďže tento princíp („ultima ratio“) možno uplatniť len prostredníctvom § 10 ods. 2 Trestného zákona, pričom v tejto súvislosti primerane poukázal na obsah uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. augusta 2013, sp. zn. 2Tdo/35/2013. Prokurátor ďalej vyjadril názor, že v prejednávanej veci išlo o zjavný podvod v „čistej“ podobe vylákania desaťtisícov eur zdôrazňujúc v tejto súvislosti, že postup a rozhodovanie v trestnom konaní sú limitované výhradne účelom a znením zákona, nie náladami laickej verejnosti či strán konania, preto pri aplikácii práva (ktoré má byť „umením dobra a spravodlivosti“) nemožno ignorovať faktický stav, pritom častým dôvodom negatívneho vnímania a pocitu nespokojnosti verejnosti s justičným systémom sú práve prípady nesprávnej akceptácie podobných obhajobných argumentov - často až absurdných konštrukcií, výkladov či až dezinterpretácií, ktoré účelovo okrem princípu „ultima ratio“, alebo aj vyššie spomenutého „vigilantibus iura scripta sunt,,, „používajú“ aj ďalšie princípy, ako napríklad nemo tenetur, ne bis in idem, teória plodov otráveného stromu a podobne, vedúce namiesto potierania trestnej činnosti a eliminácie jej páchatel'ov k rozvíjaniu rôznych foriem trestnej činnosti v rozpore s verejným záujmom a cieľom trestnej politiky štátu. Vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného, v rámci ktorých sa fakticky domáha mimoriadneho zníženia trestu (s poukazom na odstup času, ktorý uplynul od útokov na záujem chránený zákonom zo strany dovolateľa, po právoplatné odsúdenie), prokurátor uviedol, že ani pri väčšom časovom odstupe viac ako 10 rokov od skutku, nie je dôvod na takúto prehnanú „ohľadupnosť“ voči páchatel'om ekonomickej (hospodárskej, majetkovej) trestnej činnosti, naviac, ak dĺžka konania býva objektívne spojená s potrebou pomerne rozsiahleho dokazovania, nie so subjektívnymi priet'ahmi v konaní orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, a (ako v tomto prípade aj na príklade „na poslednú chvíľu“ doručovaného doplnenia odvolania) skôr snahou o obštrukcie a predlžovanie konania na strane podozrivých. Poukazujúc na, podľa jeho názoru, neblahé účinky aj ekonomickej, či hospodárskej trestnej činnosti veľkého rozsahu na spoločnosť, prokurátor zdôraznil potrebu spravodlivého trestania páchatel'ov takejto trestnej činnosti s tým, že faktické banalizovanie takejto ekonomickej trestnej činnosti veľkého rozsahu formou neprimeraného znižovania výmery a druhu trestu ani s poukazom na dĺžku konania nie je na mieste.

Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podané dovolanie zamietol, eventuálne odmietol, pokiaľ by vyhodnotil, že je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie

najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho (prípadne miernejšieho) trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda situácia, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený namietal právne posúdenie ustálených skutkov argumentujúc v podstate tým, že v prejednávanej veci išlo o súkromnoprávny vzťah medzi obvineným a poškodenými, ktorí nakladali so svojím majetkom špekulatívnym spôsobom, v dôsledku čoho podstúpili neprimerané riziko v snahe získať hodnotné veci za nepomerne nižšiu obstarávaciu cenu, nepostupovali pritom s náležitou starostlivosťou a opatrnosťou, keďže poskytli obvinenému na vtedajšiu dobu značné finančné prostriedky bez akéhokoľvek právneho zabezpečenia, preto bolo namieste, aby súdy nižšieho stupňa pri posudzovaní týchto vzťahov uplatnili princíp „ultima ratio“, na podklade čoho by dospeli k záveru, že prejednávanú trestnú vec nemožno riešiť prostriedkami trestného práva a zasahovať tak do súkromnoprávneho vzťahu, čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že jeho konanie nie je trestným činom.

Vo vzťahu k namietanému princípu „ultima ratio“ je nevyhnutné uviesť, že ak páchatel svojím konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného práva; pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 96/2014).

Obvinený bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pričom s takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného rozsudku, bez výhrad stotožnil.

Obzvlášť závažného zločinu podvodu sa podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu, a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, pričom v zmysle § 125 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku sa škodou veľkého rozsahu rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok sumy 266,- Eur, teda 133.000,- Eur.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate (zjednodušene povedané) plyní, že obvinený

1) v júni 2007 vylákal od poškodeného K. N. hotovosť spolu vo výške 2.600.000,- Sk, za to, že obvinený zoženie vozidlo zn. VOLVO XC 90 v hodnote približne 1.800.000,-Sk a stavebné pozemky, o čom spisali zmluvu o pôžičke, avšak obvinený pod rôznymi zámienkami predmetné vozidlo ani pozemky nedodal a keď K. N. žiadal od neho vrátenie peňazí, obvinený sa zatajoval, potom ako náhradu za dlžné peniaze poškodenému ponúkol vozidlo Jeep Grand Cherokee, ktorého predaj však sprostredkoval inej osobe (Ing. A. H.), a na ktorom boli pozmenené výrobné čísla, preto aj bolo spomínané vozidlo políciou zaistené, následne sa obvinený opätovne zatajoval, peniaze poškodenému nevrátil, čím K. N. spôsobil škodu vo výške 2.600.000,- Sk (86.304,19 Eur),

2) sa v júni 2007 dohodol s poškodeným N. I., že mu za 3.000.000,-Sk dodá osobné motorové vozidlo značky Porsche Carrera 911, za týmto účelom prevzal od neho hotovosť vo výške 1.000.000,- Sk, spomínané vozidlo v júli 2007 N. I. dodal a prevzal od neho ďalšiu hotovosť vo výške 1.000.000,-Sk, pričom po niekoľkých dňoch toto vozidlo od N. I. vylákal za účelom vykonania zmeny majiteľa na dopravnom inšpektoráte, čo sa neuskutočnilo, obvinený sa následne zatajoval a vozidlo, ale ani sumu 2.000.000,- Sk nevrátil, čím N. I. spôsobil škodu vo výške 2.000.000,- Sk (66.387,83 Eur).

Takto ustálený skutok pritom nepochybne znaky vyššie uvedeného trestného činu, zo spáchania ktorého súdy nižšieho stupňa obvineného uznali vinným [podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona], naplňa. Zo skutku tak, ako ho súdy nižšieho stupňa ustálili, a ako je vyššie uvedené, totiž nepochybne plyní, že obvinený oboch poškodených uviedol do omylu tým, že im sľúbil dodať vyššie zmienené tovary, hoci tak nemal v úmysle urobiť a takýmto svojím počinaním sa obohatil a poškodeným spôsobil škodu v súhrne vo výške 152.692,02 Eur. Vzhľadom na to, že úmysel páchatel'a konať určitým, trestným zákonom zakázaným, spôsobom (subjektívna stránka trestného činu) predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, nie je možné ho (úmysel páchatel'a) skúmať priamo, ale len sprostredkované, teda tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v zbierke pod číslom 3/2011). Z ustálených skutkových viet, z tam uvedených skutkových okolností, je možné takýto úmysel na strane obvineného spoľahlivo identifikovať. V prvom prípade (poškodený K. N.) obvinený uzavrel zmluvu o pôžičke, hoci peniaze si nepožičiaval, ale prevzal ich ako vopred zaplatenú kúpnu cenu za dodanie motorového vozidla a pozemkov, sľúbené predmety pod rôznymi zámienkami nedodal, pred poškodeným sa zatajoval, následne mu ponúkol inej osobe predané vozidlo s pozmenenými výrobnými číslami a opätovne sa pred poškodením zatajoval, v druhom prípade (poškodený N. I.) sľúbené motorové vozidlo poškodenému dokonca dodal, ale len preto, aby si vyzdvihol ďalšiu splátku, následne motorové vozidlo pod nepravdivou zámienkou (zmeny majiteľa na

dopravnom inšpektoráte) od poškodeného vylákal, keďže vykonanie zmeny majiteľa neuskutočnil, vozidlo ani peniaze mu nevrátil a pred poškodeným sa zatajoval. Uvedené skutočnosti aj podľa názoru najvyššieho súdu spoľahlivým spôsobom vyjadrujú, že obvinený sľúbené tovary nemal v úmysle zabezpečiť, ale jeho úmyslom bolo uviesť poškodených v tejto otázke do omylu a vylákať od nich ich finančné prostriedky.

Pokiaľ obvinený namietal aj výšku škody spôsobenej poškodenému K. N. a jej nedostatočné zistenie, k tomu je potrebné uviesť, že ide o námietku skutkového charakteru, ktorá je z dovolacieho prieskumu vychádzajúca z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou, Trestného poriadku, ako to už bolo vyššie rozvedené, vylúčená, keďže dovolací súd je skutkom zisteným súdmi nižšieho stupňa viazaný a nemôže ho ani skúmať a ani meniť.

Podľa § 10 ods. 1 Trestného zákona je prečin a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 11 ods. 3 Trestného zákona zločin, za ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, sa považuje za obzvlášť závažný.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného vrátane už spomínaného publikovaného rozhodnutia najvyššieho súdu (v Zbierke pod číslom 96/2014) súdy nižšieho stupňa postupovali správne, keď zásadu „ultima ratio“ v prejednávanej veci neaplikovali, keďže táto je použiteľná len ako materiálny korektív pri prečinoch, nie však zločinoch, či obzvlášť závažných zločinoch.

Zákonodarca totiž Trestným zákonom číslo 300/2005 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2006 (na rozdiel od Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. účinného do 1. januára 2006) zakotvil takzvané formálne ponímanie trestného činu. Vychádzajúc z ustanovenia § 8 Trestného zákona (číslo 300/2005 Z. z.) trestným činom je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Z uvedeného je potom zrejmé, že ak páchatel svojím konaním naplnil znaky uvedené v jednotlivých ustanoveniach Trestného zákona, v takomto prípade sú orgány činné v trestnom konaní (štádiu prípravného konania) a súdy povinné jeho konanie posúdiť ako trestný čin. Inak trestný zákon ustanovuje len pri prečinoch, keď v § 10 ods. 2 zakotvuje takzvaný materiálny korektív, ktorý umožňuje prečiny posudzovať aj z hľadiska ich materiálneho chápania, čo znamená, že aj v prípadoch, keď sa páchatel dopustí konania, ktoré inak vykazuje znaky prečinu, nemusí ho súd (v prípravnom konaní orgán činný v trestnom konaní) posúdiť ako trestný čin, ak z materiálneho hľadiska dospeje k záveru, že toto konanie nedosahuje úroveň aspoň nepatrnej závažnosti (na základe posúdenia hľadísk uvedených § 10 ods. 2 Trestného zákona). Takúto možnosť však zákonodarca nezakotvuje pri zločinoch a obzvlášť závažných zločinoch, ktoré umožňuje posudzovať len z formálneho hľadiska [ak páchatel naplní znaky uvedené v Trestnom zákone (v jeho jednotlivých ustanoveniach upravujúcich konkrétne trestné činy), jeho konanie je nevyhnutné posúdiť ako trestný čin bez možnosti ďalšieho posudzovania jeho závažnosti, či iných hľadísk, ako napríklad z hľadiska zásady „ultima ratio“].

Ak by súdna moc posudzovala zločiny a obzvlášť závažné zločiny s odkazom na princíp „ultima ratio“ aj z materiálneho hľadiska, teda ak by dospela k záveru, že nejde o trestný čin (zločin a obzvlášť závažný zločin práva), aj keď páchatel inak naplnil všetky znaky takéhoto trestného činu, znamenalo by to, že súdna moc by sama tvorila, respektíve pretvárala zákony v rozpore s tým, ako ich prijala zákonodarná moc, čo by viedlo k narušeniu vzájomnej kontroly a rozdelenia štátnej moci medzi zákonodarnú, výkonnú a súdnu moc (primerane v tomto smere aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. augusta 2021, sp. zn. 3Tdo/25/2021).

Preto rozhodnutia, na ktoré obvinený poukazuje, a ktoré pri aplikácii zásady „ultima ratio“ vychádzajú z materiálneho chápania trestného činu, nie sú v súčasných podmienkach Slovenskej republiky, s ohľadom na už uvedené, použiteľné.

Vyššie uvedenými skutočnosťami preto obvinený dovolacie dôvody plynúce z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Obvinený ďalej v podanom dovolaní namietal nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu z dôvodu neopodstatnených prietáhov (neprimeranej dĺžky konania) v jeho trestnej veci poukazujúc pritom na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 46/2017.

Najvyšší súd sa v tejto súvislosti v prvom rade zaoberal otázkou, či dovolanie obvineného svojím obsahom nesmeruje aj k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Použitia tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ v podanom dovolaní síce výslovne nedomáhal, avšak podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané, je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

V takýchto prípadoch však dôvodom dovolania je len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa [§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku]. Dĺžka konania však nemôže byť dôvodom na úspešné uplatnenie dovolacej námietky týkajúcej sa neprimeranosti trestu uloženého v rámci zákonnej sadzby alebo nepoužitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu (§ 39 Trestného zákona), alebo podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody (§ 49 Trestného zákona) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 86/2015).

Ako to už bolo vyššie naznačené Trestný poriadok upravuje vo vzťahu k výroku o treste dva dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. h), a to v prípade, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo ak bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Uvedený spôsob vymedzenia dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozhodnutiu o treste potom vylučuje použiť ako dôvod dovolania ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku s poukázaním na skutočnosť, že súd pri ukladaní trestu nepoužil ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, lebo uplatnený dovolací dôvod nie je obsahovo naplnený. Nepoužitie tohto ustanovenia súdom pri rozhodovaní o výroku o treste zjavne nie je otázkou právneho posúdenia skutku ani nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 58/2007).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedeného ustanovenia a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiadny dovolací dôvod (primerane stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 5/2011).

Námietky týkajúce sa prieťahov v konaní, a to ani v nadväznosti na nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu, teda nespádajú do rámca dovolacích dôvodov a nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod podľa § 371 Trestného poriadku [a to ani podľa písmena i), či písmena h)].

Napriek tomu, nad rámec uvedeného, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že k obvineným namietanej dĺžke konania bezpochyby okrem zjavnej náročnosti prejednávanej ekonomickej trestnej činnosti spáchanej vo veľkom rozsahu, prispela aj neochota obvineného zúčastňovať sa na jednotlivých úkonoch trestného konania, za čo bol obvinený v konaní pred súdom prvého stupňa opakovane sankcionovaný poriadkovými pokutami a v konaní pred krajským súdom postoj obvineného vyústil do vydania príkazu na zatknutie zo strany predsedníčky senátu krajského súdu, odôvodneného okrem iného tým, že obvinený svoju neúčast' na verejnom zasadnutí opakovane ospravedlňoval zdravotnými dôvodmi s priloženými vyjadreniami ošetrojúcich lekárov, že mu zdravotný stav neumožňuje účasť na verejnom zasadnutí, bez vážneho ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu, ktoré sa ale ukázali byť na podklade odborného vyjadrenia znaleckej organizácie ako nepravdivé. Z uvedeného je zjavné, že nie objektívne dôvody (zdravotné dôvody, keďže sa ukázali byť nepravdivé) bránili obvinenému v neúčasti na verejnom zasadnutí, ale jeho neochota verejného zasadnutia sa zúčastniť. Krajský súd pritom zreteľne v dôvodoch svojho rozhodnutia pri ne/aplikácii ustanovenia § 39 Trestného zákona poukázal na podstatný podiel viny obžalovaného na dĺžke konania, pritom obvinenému z rozhodnutí o uložení poriadkových pokutách, ale taktiež aj príkazu na zatknutie muselo byť jasné a zrejmé, prečo takto krajský súd dôvodí.

Ani vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), ale ani písm. h) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený S. W. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i), Trestného poriadku [ale ani podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku], Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.